

Parnasszus mozgó.

Mozgatója : Igric.

Ligeti Juliskát mindenki ismeri. Kedves és bájos. Vele történt meg, hogy nagyon drukkolt a forradalmi tüntetések alatt. Előadás után, budapesti nyelven mondva „be volt gyuladva“, hogy ki kíséri haza?

A színház is már lassankint kiürült. Kivülről pedig a legrettenetesebb lárma, rendőrlovak patkóinak csattogása, meg revolverlövés hangzottak.

Már pityergőre fogta a dolgot, mikor életet öntött beléje a Mester megjelenése. Lassan botorkált az a folyosón. Ligeti hozzá lépett.

„Jaj Ede bácsi, kísérjen haza, mert nagyon félek!“

„Marrha! — mondta a bácsi szeliden — hát nem látod, hogy magam sem tudok hazamenni.“

„Majd haza kísérem én“ búgott fel Ligeti kurázsira kapva.

LIGETI JULISKA, a Nemzeti színház tagja

„Marrha!“ mondta a Mester újból, de azért megindultak.

Alig érték a kapuba, Ligeti megállt ijedten. Künn verték az embereket karddal.

„Na mért állsz meg te marrha — mondá harciasan a Mester, — hát így kísérsz haza?“

671

„Mindjárt, mindjárt megyünk Ede bácsi, csak valamit ígérjen meg,“ szepegte a fővig begyuladt művésznő.

„Én ígérjek? Hát minek az, te marrha?! — üvöltötte Ujházi. De ha muszáj éppen, hát

UJHÁZI EDE, a Nemzeti színház tagja

ígérek, hiszen a szabóm is ígéretből él“ tette hozzá boldogan.

„Ígérje meg Ede bácsi, hogy mig haza megyünk egyszer sem mondja: marha, mert ha valamelyik rendőr meghallja, összekaszából bennünket.“

„Jó! Igérem. Hát menjünk már te marrr...“

„Így nem lesz jó. Engedje, hogy bekössem egy zsebkendővel a száját.“

„No jó! Mert tényleg nem bírom ki olyan soká. Hát kösd már te marrha!“

Ligeti bekötözte s csak ennek köszönheti a Mester, hogy a rendőr kardoktól megmenekült.

Természetesen e kacsáért felelőséget a szerkesztőség nem vállal.

672